

Γ. ΧΑΛΕΠΑ

Μνημείον 'Αφεντάκη (Α'. Νεκροταφείον 'Αθηνῶν)

"Ὅσο καλλίτερον μοῦ ἀποδείξετε ὅτι τὸ σύμπαν εἶνε τέλειον, ἀφθαστο, ἐναρμόνιον, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ χαίρεται τὴν τελειότητά του, τόσο περισσότερον θὰ ὀδῇ πῶ ὅτι λυπᾶται καὶ συλλογίζεται βαθεῖα. 'Αν εἶνε τέλειον καὶ ἀφθαστο, ἂν εἶνε πολὺ μαθηματικόν, αὐτὸ εἶνε λόγος νὰ μελαγχολῇ, ἐπεὶ τὸ μαθηματικὸ δὲν εἶνε ποτὲ ὠραῖο. Καὶ αὐτὸ τὸ τεράστιον κατασκευάσμα θὰ ἔχῃ ἀπαυδῆσαι βέβαια νὰ κινεῖται μὲ τοὺς ἰδίους νόμους ἀπὸ τόσους αἰῶνες αἰώνων! 'Αν τὸ σύμπαν σκέπτεται, πρέπει μέσα του νὰ ὑπάρχῃ ἡ 'Ανδύχια. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ μέσα του αὐτὸ τὸ φοβερὸ στοιχεῖον, καμμιὰ τελειότης δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ τὴν κάμῃ εὐτυχισμένον καὶ ἀτάραχον. Καμμιὰ τελειότης οὔτε αὐτὴ ποῦ ξέρουν οἱ ἀστρονόμοι, ὅταν εἰς τὰ χαρτιά των πέφτουν ἀριθμοὶ ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν ἀστρῶν, οὔτε αὐτὴ ποῦ φαντάζονται οἱ ποιηταὶ ὅταν ἰδοῦν τὴν δύσιν. Τίποτε δὲν εἶνε τέλειον. Γιὰ κάθε τέλειον ὑπάρχει τὸ τελειότερον. Κάθε δημιουργία ὀνειρεύεται τὸ χαλαρόν· ποῦ θὰ τὸ κάμῃ καλλίτερον. Καὶ τὸ σύμπαν εἶνε ἀνῆσυχον. 'Ὁ στεναγμὸς τῆς θάλασσης ποῦ θέλει νὰ πεθάνῃ καὶ δὲ μπορεῖ, τὸ πένθος ἐνδὲς ἀστρου ἀπὸ τὰ ὕψη τὴν νύχτα, ἐνδὲς ἀστρου ποῦ βαρέθηκε νὰ εἶνε ἀριθμὸς μαθηματικῆς ἐξισώσεως καὶ συντρίβεται γιὰ νὰ βρῇ ἀγνωστον ποῖα ὠραιότερη ζωὴ, ὅλα αὐτὰ εἶνε τινάγματα τῆς ἀνῆσυχίας τοῦ Σύμπαντος. Τὸ Σύμπαν ὀνειρεύεται, ναι, κυττάζετέ το, ὀνειρεύεται κάποια μεγάλη μεταβολή, κάποιον ἐκτροχιασμὸν τῶν οὐρανίων σφαιρῶν, ποῦ θὰ τὸ κάμῃ καλλίτερον. Τὸ Σύμπαν ἀνῆσυχεῖ. Καὶ νὰ ἡ ἀνῆσυχία του—τὸ ἀσπρὸ αὐτὸ σύννεφον τοῦ Αὐγούστου ποῦ στέκεται μιά

στιγμὴ μετέωρον μέσα στὸν παγκόσμιον Νοῦν.

'Αγαπημένοι διαβάτες τῶν οὐρανῶν, ἐσεῖς μεγάλα περιστέρια, ποῦ περνάτε, σύννεφα! Δὲν εἶνε παράξενο ἂν ὀδῇ ἀγαποῦμε βαθεῖα καὶ ζητᾷμε νὰ μᾶς πάρете μαζί. Περνάτε γιὰ νὰ λυπηθῆτε καὶ νὰ πεθάνετε. Οὔτε σεῖς οὔτε μεῖς οἱ ἄνθρωποι μπορούμε νὰ κατορθώσωμε τίποτα περισσότερον. . .

Ζ. Π.

ΣΤΗ ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΗ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

'Ὡς πότε ὁ ὕπνος ὁ λευκὸς τῶν ζωντανῶν μαρμάρων
Θ' ἀγαλματώγη τὴ λευκὴ αὐτὴ κορροστασιά σου
Καὶ τὴ χλωμὴ τὴ θλιψί σου καὶ τὰ ὄνειρα τῶν χάρων
Καὶ αὐτὴ τὴ μάθη ἀπελπισίαν εἰς τὴ λευκὴ θεωρίαν σου;

'Ακόμα δὲν τὸν φράθηκες τὸν ἄφραστο ὕπνον—ἀκόμα
Στὸν σκοτεινὸν κυπαρισσιῶν τὴ νύχτα τὴ μεγάλη ;
Μόν' ὡς ἀφρὸς θὰ ξεχειλῶν στὸ μαῦρον σου τὸ χῶμα
Χλωμόλευκα τραντάφυλλα καὶ μαρμαρένια κάλλη ;

'Ὡς πότε τὸν ἀξέπληκτον τὸν ὕπνον θὰ κοιμάσαι
'Ὁ τοῦ θλιμμένου αἰτιοῦ, λευκὴ ψυχὴ, τοῦ ἄγνοῦ μαρμά-
Μὴ θες ἀνάμεσα καὶ σὺ στοὺς πεδαρμένους νῆσαι [ρον ;
Σὺν ἑνὰ ψέμμα ζωντανὸ σιὸ πείσμα αἰτιοῦ τοῦ Χάρου; . .

ΝΗΕΣ

